

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Søvnløshed

Citation: Hertz, Henrik: "Søvnløshed", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid59049.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Søvnløshed.

Som en Pusling svøbt og vugget,
Vaaged' jeg forgrædt de lange
Nætter under Vuggesange,
Men fik aldrig Øiet lukket.
Skjøndt min hulde
Moder, som jeg nu maa savne,
Kaldte mig med søde Navne,
Englebarn og Sukkerlulle,
Klapped' mig med bløde Hænder,
Nynned' for mig, mens hun vugged',
Fik jeg intet Øie lukket -
Ak, jeg havde ondt for Tænder.

Siden, da jeg gik forsigtigt
Med en Faldhat om mit Hoved,
Og endnu ei talte rigtigt,
Fik jeg og kun sjelden sovet.

49

Skjøndt min ældste
Søster sad hos mig i Stuen
Og fortalte mig om Fruen,
Hvem en Dværg fra Dragen frelste;
Og endskjøndt min Søster loved'
Mig en anden
Smuk Historie om Drengen,
Der blev bidt af Klapperslangen,
Fik jeg dog snart aldrig sovet;
Thi jeg syntes, Bussemanden
Stod ved Sengen
Eller rokkede paa Gangen.

Og som Dreng omtrent paa otte
Aar jeg maatte
Bytte Hjemmets bløde Stole
Med kjedsommelige Bænke
I en trist og søvnig Skole;
Men paa Søvn var ei at tænke.
Vor Præceptor, han, den strenge,
Skrækken for de viltre Dreng,
Han forstod at holde vaagen
Mig ved Tavlen og ved Bogen.
Selv om Natten var hans Billed
For mit vaagne Øie stillet.

50

Og som Yngling, i de skønne,
Lykkelige Fornarsdage,
Snart jea sværmed' i det Grønne,
Og udgjød om Natten silde
For de stille
Stjerner mine Længsler Klage;
Snart jeg svired' med de vilde
Kammerater ved et Gilde.
Alt blev vovet,
Intet vundet, sjelden sovet.
Bæchanalet
Endtes først med Hanegalet.

Ak, og siden - naar du vidste,
Min tilbedede Veninde!
Du, hvem Skjebnen lod mig finde
Kun for atter dig at miste -
Naar du vidste,
Hvor jeg tidt beklemmt, urolig
Vandret har foran din Bolig.
Nattevinden
Viftede min Graad fra Kinden.
Sneen kjølte
Med de brede,
Hvide Duun mit Ansigts Hede.

51

Snart det syntes, som den følte
Hvad jeg leed: den smelted' stille
Paa min Kind i Taarer milde.
Af, og mens mit tunge Hoved
Lagde Planer, jeg forkasted',
Undergangen mod mig hasted',
Og jeg fik snart aldrig sovet.

- Nu er Alt forbi! Det vilde
Liv er veget for et stille.
Sviregasten
Er forsvundet med Phantasten.
Jeg har aldrig ondt for Tænder,
Er for Bussemænd ei bange,
Driver aldrig under Sange
Tiden bort med muntre Venner.
Vinternatten seer mig ikke
Gaae mechanisk og urolig
Udenfor min Elsktes Bolig.
Ak, jeg veed, hun boer der ikke!

Ikkun een Erindring end,
En fra hine Smertens Dage
Dukker stundom op igjen,
Ængster mig som før, og røver
Mig den Ro, jeg haardt behøver.

52

Sommetider,
Netop, naar jeg mindre lider,
Ganske silde,
Naar jeg sidder hjemme stille,
Er det mig, som Luften klinger,
Som dens Vinger,
Viftende saa sagte, bringer
Mig en Klang af hendes Stemme.

Alting kan jeg, Alting glemme,
Hendes unge
Skabning, rank som Poplens Pile,
Hendes Ord, der ellers hvile
Paa mit Hjerter centnertunge,
Hendes stille
Dunkle Øie, hendes milde
Englemine kan jeg glemme -
Nei, men aldrig hendes Stemme!

- Men forresten har, som sagt,
Ældre Minder, ældre Smerte
Ikke længer nogen Magt
Over mit bedragne Hjerter.

Hvad endnu jeg haaber paa,
Er saa lidt, at det kan hænde,
Mine Dage ville gaae
Uforstyrrede til Ende.
Jeg har Intet meer at vove,
Har omsider lært at skikke
Mig i Skjebnen - ak, men sove,
Sove, sove kan jeg ikke!